

РЕШЕНИЕ

№ 6674

гр. София, 06.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 16.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **5371** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за министерството на вътрешните работи.

Образувано е по жалба от адвокат – пълномощник на Б. Л. Д., против издадената от директора на Столична дирекция на вътрешните работи - МВР ЗАПОВЕД № 513з-155/09.01.2023 г., с която на жалбоподателя – началник на Сектор „Противодействие на икономическата престъпност“, при 07 Районно – управление е наложено дисциплинарно наказание „порицание“, за срок от шест месеца.

Оспорващия не се явява. Представяван е от упълномощения адвокат Г. Т., който: поддържа жалбата; ангажира писмени доказателства, представени от ответника; претендира за възстановяване разноски за водене на делото, съгласно списък; представил е писмена защита.

Ответникът, посредством юрисконсулт: оспорва жалбата; представя писмени бележки и заявява искане за юрисконсултско възнаграждение.

Доказателствата, представени от ответника, приобщени по делото без оспорване, дават основание на Съда да приеме следното, по същество.

Според текста на обжалваната Заповед № 513з-155/09.01.2023 г. (л. 7 от делото) дисциплинарнонаказващият орган е приел, че жалбоподателят Б. Л. Д. - началник на Сектор „Противодействие на икономическата престъпност“, при 07 РУ-СДВР, в качеството си на „назначен за дежурен но ръководство на 11.06.2022 г., съгласно утвърден график не е предприел в спешен порядък необходимите действия и не е

създал необходимата организация за местно издирване, е възпрепятствал спазването на регламентирания в чл. 23. ал. 2 от Вътрешните правила за издирвателната дейност в Министерството на вътрешните работи, 3-дневен срок за местно издирване на Г. С.“. В оспорената заповед релевантните факти и обстоятелства са изложени объркано. Все пак от съдържанието на заповедта Съдът успява да разбере и подреди в хронологичен ред и логическа последователност следните факти, неоспорени от страна на жалбоподателя, а именно: в 07 РУ – СДВР било образувано Досъдебно производство № ЗМК 823/22 г., за това, че на 10.06.2022 г. в [населено място] С. управлявал МПС, след употреба на наркотични вещества; с постановление от 11.06.2022 г. старши разследващ полицай Р. Н. указала установяване местонахождението на Г. С., като на 14.06.2022 г. той бил обявен за издирване по съответния ред; главен инспектор Б. Л. Д. на 11.06.2022 г. (датата на постановлението от разследващия полицай) бил назначен за „дежурен по ръководство“, в 07 РУ - СДВР, съгласно утвърден график; постановлението, заедно с материали от досъдебното производство било предоставено на оперативния дежурен в районното управление – старши инспектор Ц. П., която от своя страна „го докладвала“ на 11.06.2022 г. на главен инспектор Б. Д.. Дисциплинарното обвинение към него е, че след като е възложил с резолюция изпълнението на постановлението, на началник Сектор „Противодействие на криминалната престъпност“, „не предприел необходимото изпълнителят да узнае за възложените му действия“; „в тази връзка оперативно – издирвателната дейност започнала едва на 14.06.2022 г“. На стр. 5 от заповедта (л. 9 от делото) ответникът е решил да разшири (доуточни) диспозитива на дисциплинарното обвинение, като е пояснил, че служителят, (цитат, запазен правопис): „с бездействието си, като не е предприел в спешен порядък необходимите действия, е възпрепятствал да бъдат предприети оперативно – издирвателни мероприятия в регламентирания 3-дневен срок за местно издирване...., като нарушението е тежко, защото постигнатия резултат е негативен, не е установено лицето..., а отговорността за това е негова, като дежурен по ръководство...“.

Така описаното деяние, определено като бездействие е квалифицирано като дисциплинарно нарушение, по смисъла на по чл. 194, ал. 1, т. 1 ЗМВР (цитиран е пълният текст на разпоредбата „неизпълнение на разпоредбите на този закон и на издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове, на заповедите и разпорежданията на министъра на вътрешните работи, заместник-министрите и главния секретар на МВР и на преките ръководители“), вр. чл. 200, ал. 1, т. 11 с.з. Така дефинираното дисциплинарно обвинение е обвързано с неизпълнение на норми от Вътрешните правила за издирвателната дейност в Министерството на вътрешните работи – чл. 23, ал. 2.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема, че жалбата е процесуално допустима и основателна. Съображенията за нейната основателност нямат общо с тези, изтъкнати от адвокатата.

Предвид описаните факти и обстоятелства, доказателствата и възраженията на жалбоподателя, Съдът дължи да отговори на въпросите: доказва ли ответникът виновно извършване от страна на началник на Сектор „Противодействие на икономическата престъпност“, при 07 Районно – управление вмененото му нарушаване на служебната дисциплина; материално и процесуално законосъобразно ли е ангажираната дисциплинарната отговорност.

Видовете дисциплинарни нарушения, представляващи нарушения на служебната

дисциплина са дефинирани с разпоредбата на чл. 194, ал. 2 ЗМВР. На жалбоподателя е вменено извършването на дисциплинарно нарушение по чл. 194, ал. 2, т. 1 ЗМВР, което не е уточнено, предвид наличието на четири отделни хипотези и е свързано с бездействие, по отношение предприемането „в спешен порядък“ на оперативни – издирвателни действия, целящи установяване местонахождението на Г. С.. Разпоредбата на чл. 210, ал. 1 ЗМВР установява задължителното съдържание на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание (посочване на: извършителя; мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението; разпоредбите, които са нарушени, доказателствата, въз основа на които то е установено; правното основание и наказанието, което се налага; срокът на наказанието; пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва заповедта). Тези изисквания за форма на заповедта (аргумент и от общите разпоредби на чл. 59, ал. 1, ал. 2 АПК) представляват и процесуални изисквания към начина на провеждане на дисциплинарното производство. Съдът приема, че дисциплинарното обвинение не е формулирано ясно и конкретно. Недоказано по несъмнен начин е обвинението за извършено дисциплинарно нарушение, по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 1 ЗМВР – разпоредба, която съдържа четири различни хипотези на изпълнително деяние - неизпълнение на разпоредбите на този закон и на издадените въз основа на него подзаконни нормативни актове, на заповедите и разпорежданията на министъра на вътрешните работи. Ясното и недвусмислено формулиране на дисциплинарното обвинение пряко се отразява на правото на защита. Не е спорно, че жалбоподателят Б. Д. е изпълнявал на 11.06.2022 г. задължения като „дежурен по ръководство“, но ответникът, обвързвайки обвинението с тази временно изпълнявана длъжност не е представил доказателства, какви конкретно са служебните задължения на дежурния по ръководство, респ. – какви са правомощията му. Не е спорно, че в това си качество главен инспектор Д. е получил на 11.06.2022 г. постановлението на разследващия полицай. В тази връзка обаче, структурирайки диспозитива на дисциплинарното обвинение ответникът не се е ангажирал с конкретна дата на извършване на дисциплинарното нарушение, както и с това да установи и докаже, от къде произтича задължението за (цитати): „предприемане в спешен порядък необходимите действия; създаване необходимата организация за местно издирване“. С чл. 23, ал. 2 от Вътрешните правила за издирвателната дейност в МВР е определен 3-дневен срок за местно издирване, но в самите правила местното издирване е възложено (чл. 22, ал. 1) на районните управления, като цяло, без да е конкретизирана отговорността. С оглед на това ответникът дължи да посочи дата и/или период на извършване дисциплинарното нарушение. В заповедта (стр. 2, л. 7 от делото – гръб) се твърди, че Д. „не е предприел необходимото, изпълнителят (т.е. – началникът на Сектор „Противодействие на криминалната престъпност“) да узнае за възложените му действия“. Каза се, че бездействието на главен инспектор Д. е определено като „възпрепятстване спазването на регламентирания в чл. 23, ал. 2 от Вътрешните правила за издирвателната дейност в Министерството на вътрешните работи, 3-дневен срок за местно издирване на Г. С.“, което сочи на твърдение за умишлено бездействие, но не се сочи конкретно: кои са дължимите необходими действия за съобщаване на резолюцията (непосредствено и устно уведомяване на адресата и/или друг начин); с какъв акт е регламентирано задължението за извършване на тези „необходими действия; съществува ли регламент (какъв е той) за документооборота в районното управление; само това бездействие ли е причина за неспазване срока по чл. 23, ал. 2 от

вътрешните правила.

Непрецизното/неясно и неточно описание на деянието и на нарушените норми Съдът преценява като съществено процесуално нарушение, съставляващо основание за отмяна на заповедта.

Неоснователно се счита от адвоката – пълномощник на оспорващия, че: заповедта е съставена извън двумесечния срок по чл. 195, ал. 1 ЗМВР; дисциплинарното производство е приключено извън 4-месечния срок по чл. 205, ал. 6 ЗМВР. Несподелено е и становището, че щом жалбоподателят не е запознат официално с Вътрешните правила за издирвателната дейност в МВР, това представлява съществено процесуално нарушение. Вярно е, че ответникът не установи да е запознал изрично главен инспектор Д. с вътрешните правила, но доколкото не се твърди те да са класифицирана информация той е длъжен да познава всички нормативни, подзаконовни нормативни и вътрешноведомствени актове, свързани с дейността на МВР. От друга страна, с оглед нормата на чл. 196, вр. чл. 195, ал. 1 ЗМВР процесното дисциплинарно нарушение се смята за открито на 24.11.2022 г. – датата на поставената от директора на СДВР резолюция „Да“, в горния, ляв ъгъл на Справка, рег. № 513р-113835/21.11.2022 г. (л. 46 от делото), обобщаваща резултатите от извършената дисциплинарна проверка. Освен това, представени са от ответника доказателства, че срокът на дисциплинарната проверка е бил съответно продължаван със заповед (чл. 205, ал. 6 ЗМВР).

В заключение, предвид изложените мотиви, издадената от директора на СДВР- МВР Заповед № 513з-155/09.01.2023 г. представлява незаконосъобразен индивидуален административен акт и подлежи на отмяна.

Този изход на спора определя като основателна (чл. 143, ал. 1 АПК) претенцията на жалбоподателя за възстановяване разноските му водене на делото –и адвокатско възнаграждение, в размер на общо 839, 50 лева.

Водим от изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, чл. 143, ал. 1 АПК, чл. 211, изр. трето ЗМВР, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата от Б. Л. Д. издадената от директора на Столична дирекция на вътрешните работи - МВР ЗАПОВЕД № 513з-155/09.01.2023 г., с която на жалбоподателя – началник на Сектор „Противодействие на икономическата престъпност“, при 07 Районно – управление е наложено дисциплинарно наказание „порицание“, за срок от шест месеца.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ-МВР да възстанови на Б. Л. Д. – ЕГН: [ЕГН] разноските за водене на делото и възнаграждението за адвокат, в размер на общо 839, 50 лв. (осемстотин и тридесет и девет лева, и 050 ст.).

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

СЪДИЯ: